

ce, da si je ravno sredi njih že lepo število tisočev prihranil. Mislim, da po ovej strani ljudstvo dendenes tudi zato če dalje revniše postaja in si opomoči ne more, ker po drugej strani ogromno narašča število taci, ki menijo, da ves svet in vsi narodi na njem niso nič drugzega, nego velika dnarna miza bogato pokrita le samo za nje. Najdejo pa tudi vse podpore pri nas, da se za gosposko mizo masnih služeb lahko vsedejo, ker imamo — nemško deželno gosposko.

Tudi na Slatino dobimo železnico. Pa veste rojaki, kje da bi dnarni možje najrajši odkazali železno pot lukamatiju? Malo da ne pri velikih dverih križevske farne cerkve notri, in preko velikega oltarja skozi vunkaj tje doli naprej. Le malo sežnjev štric cerkvenega kapa so jo izmerili. Ravno kar so si farmani z velikimi žertvami novo krasno romansko hišo božjo postavili, ki jih stane do zdaj že nad 45.000 for. — Nekaj poštnih, in posebno še težkih vlakov z blagom tik cerkve, in — skoro bi rekel — drzno postavljeni, veliki božji hram — je na tleh! —

Pa kaj je liberalnemu svetu farna cerkev, ko pa vidimo, kako da na vso silo hoče povoziti celó naj veličastnišo stavbo božjo na zemlji, sv. kat. cerkev! Pa naše fare patron so svitli cesar, ki jo bodo gotovo varovali; Križevljani bodo pa tudi še več nego eno spregovorili, preden se bo ondi za železnico kopalo.

Iz breškega okraja 4. pros. Ker so Brežice le majhno mestice, so tudi prigodki in tedaj tudi poročila o njih bolj majhne, takóle „malopurgarske“ baže. Politiških novost tukaj drugih ne vem, kakor je ta, da se hoče, kakor se čuje, poslanec Janeschitz poslanstva odpovedati. Ne dvomim, da bo mož beseda ostal, kajti je on vedno še pošten kristijan, kteremu menda liberalizem že zdavno preseda. Govoril je tudi že preteklo jesen, da mu ustavaška, Slovincem sovražna pritiklina nič kaj ne ugaja. Mož poštenjak še utegne sprediti, kako krivo da je ravnal, ko je nemčurjem za metlo služil, s katero so razumnega poslanca prejšnega iz okraja pomesli. Narodnjaki, pripravite se toraj za čas na novo volitev!

Kaj pa je z okrajno založnico? utegne vprašati „Gospodar“, kteri jo je sprožil in že večkrat živo priporočal. Čakamo in čakamo, da bode g. dr. Srebre začasni odbor sklical v posvêt za stran pravil; želimo in prosimo, da se to nemudoma zgodi, kajti odlašanje je velika zguba za naše gospodarstvene koristi.

Slednjic še nekaj. Razen kupčije ima človek tudi še iz drugzega ozira korist, če včasih v Brežice poluka. Zvedli smo, da so se meščanje v dva tabora razcepili. Eni hočejo „Theaterverein“, drugi pa „Sängerverein“. Obe stranki ste složne le v tem, da ste nemčurski od nog do temena. Radi bil le vedli, kteri glediščin direktor bi hotel tu sem pripeljati svojo družbo, da breški gospódi igra? Menda

bo najbolj praktično, da ostanejo Breščanje „parterre“ brez gledišča.

Za poduk in kratek čas.

Začetek krščanstva na Slovenskem.

III.

Prav ob istem času, ko sv. Marka v Akvilejo, t. j. blizo 63. leta po Kr., pošlje sv. Peter sv. Andronika, ki je že bil učence Kristusov, (Rim. 16, 7.) v Sirmijo, v Salono na Dalmatinskem pa sv. Domnija. O njunem delovanji nam pa nič posebnega znano ni, samo iz tega, da ste Sirmij in Salona od tistihmal znameniti mesti krščanstva, smemo soditi, da ni bilo brez vspeha.

V Lavreak, kar je prav verjetno, so luč sv. vere odpuščeni vojščaki, ki so v rimski vojski bili kristijani postali, prinesli. Poleg drugih, starih poročil bi pa bil to apostolski učence, sv. Siv, škof v Paviji, prvi storil, sicer pa se kmalu nazaj v svojo škofijo vrnol. Toliko pa je gotovo, da je ob koncu 2. in v 3. stoletji seme sv. vere ondi že zasejano bilo in mrtvo ni ostalo, kajti v Lavreaku je bila od istih časov naprej, dokler ga divji narod Avarov ni razdejal, znamenita škofija, od koder so na vse strani šli oznanjevalci sv. evangelja. In če še povemo, da je celó sv. Peter če gre staremu poročilu vera, obhodil nekoliko naše slovenske zemlje in je sv. apostol Pavel precej blizo do nas došel, menim, da po vsej pravici rečemo, da je že od apostolskih časov sem sv. krščanska vera v slovenskih pokrajinah bila.

Pa kakor drugod, tudi v naših krajih ni bilo brez zaprek; navstalo je preganjanje vernih. Videli smo že, da je v Akvileji tekla krv nekaterih devic in sv. Hermagore za sveto vero; blizo leta 90 se še jim v istem mestu pridruži sv. škof Hilarij, sv. Tacijan levit in mnogo drugih.

V Noriku pa, kar nam je še bolj blizo, je prejel sv. Maksimilian, Lavreaški škof, mučeniško krono. Ni mu bilo zadosti, da se je v okolji njegove škofije sv. vera zmirom bolj širila, rad bi še svoj rojstni kraj Celje bil sv. veri pridobil, pa našel je pri svojih rojakih ne vemo, koliko uspeha, našel je le smrt leta 284. Tudi v Sirmiji je ondašni škof sv. Irenej za sveto vero bil ob glavo dejan in v Savo vržen ob času cesarja Dioklecijana.

Vendar pa je vse to proganjanje, kakor drugod, tudi v téh krajih le malo izdalo; temu so priča nove škofije, ki so ravno ob času proganjanja nastale: v Emoni, v Petoviji (v Petuji) in Sisciji (v Sisku); kaže tudi veliko število kriščanskih mučencev, katerih imena so zapisana; koliko pa jih je isto smrt storilo, katerih ne vemo! V Petuji je prvi škof bil sv. Viktorin, mož toliko učen, da je več bukev sv. pisma razloženih zapustil, in toliko svet, da je vero, katero je oznanjeval, s svojo krvjo potrdil l. 303; v Sisciji pa sv. Kvirin.